SISYPHOS I DAG

Hur orimligt det än låter
så går jag runt Universum med brinnande lyktljus.

Det är vare sig tidigt eller sent.

Snarare bortom tid och reflexer
och hitom det möjligas gräns.

Någon sten har jag inte sett till
sedan Thanatos tog bort grinden
mellan döden och livet.

Ingen har sedan dess kunnat upptäcka
nålsögat, inte ens en tjurig elefant med blank
gråsprängd, hal kropp.

Inte ens en ljusglimt har kommit ut ur stenarna,
de som omger mitt liv och mitt öde,
de som byggt upp mitt liv
och som kommer att rasera det.

Det är jag som är stenarnas Herre,
den som kommer bärande
med tungt vägande syndabördor
och ohållbara politiska manifest.

Det är jag och ingen annan.

Det är min kraft,
och allt som jag lägger i mina fårade handflator
är min längtan och min ångest;
som röd granit och oskuren marmor.

Jag har aldrig rullat någon sten
uppför otrohetens stup;
eller försökt avvika från kompassnålens riktning.

Jag är en vanlig människa.

som död kommer att leva vidare,
som slaven i ”Gustav Vasas” kropp
med en tro på de hisnande molnens närvaro.

Stanken rullar över slavskeppen
och de utmattade kropparnas årtag
dör ut över evighetens vatten.

Har någon hört stenarna tala, sjunga?
Hört deras svarta sång i årors grepp?

Jag har hört deras rop
och jag har skrivit upp deras namn
i en bok av koppar och cederträ.

Jag har rullat deras smärta
in i den hörbara muren,
som endast kommer att tala,
då sanningens eko kommer åter.

Någon profet bär de hemliga orden.

Jag bär osynliga stenar
och allra helst den
som åter rullar ner i den svarta sången
för att sjunga från de döda slavarnas skepp.

Hur orimligt det än låter
så är jag på väg runt Universum med brinnande lyktljus.

Hans-Evert Renérius